

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **P. Ž.**, bytem Xxx, Xxx, zastoupeného JUDr. Jiřím Matznerem, advokátem, se sídlem Vinohradská 25, Praha 2, proti žalovanému: **Nejvyšší kontrolní úřad ČR**, se sídlem Jankovcova 933/63, Praha 7, zastoupeného JUDr. Jaromírem Kovaříkem, advokátem se sídlem Chlumova 10, Praha 3, v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby soud uložil žalovanému povinnost zdržet se nezákonného zásahu do práv žalobce spočívajícího v kontrole činnosti likvidátora Fondu dětí a mládeže v likvidaci v době od 1.12.2000 do 21.12.2004, s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Návrhem podaným u Městského soudu v Praze dne 15.5.2006 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spočívá v kontrole činnosti likvidátora Fondu dětí a mládeže v likvidaci v době od 1.12.2000 do 31.12.2004 žalovaným.

V žalobě tvrdí, že dne 24.3.2006 vydal Nejvyšší kontrolní úřad ČR /dále jen „NKÚ/ zprávu o kontrolní akci č. 05/36, kterou provedl vůči Ministerstvu financí ČR za období od 1.12.2000 do 31.12.2004, tj. ode dne vstupu Fondu dětí a mládeže do likvidace do dne jeho zániku výmazem z obchodního rejstříku. Cílem bylo prověřit postup při nakládání

s nemovitým majetkem státu spravovaným Fondem dětí a mládeže v likvidaci /dále jen „FDML“; kontrola probíhala od konce července 2005 do prosince 2005. Kontrolovanou osobou bylo Ministerstvo financí ČR, na něhož ze zákona přešla dnem 1. ledna 2005 veškerá práva a povinnosti FDML. Ministerstvo financí převzalo rovněž jeho spisovou a účetní agendu. Podle vyjádření NKÚ námitky proti kontrolnímu protokolu ze strany Ministerstva financí podány nebyly.

Dále žalobce tvrdí, že v období od 1.12.2000 do 31.12.2004 měl veškerá práva a povinnosti FDML v likvidaci vykonávat likvidátor tohoto Fondu, a protože touto osobou byl jmenován žalobce, týkala se předmětná kontrola fakticky osoby žalobce. Z uvedeného žalobce dovozuje, že došlo ke zkrácení jeho práv nezákonným zásahem žalovaného, který byl zaměřen přímo proti němu.

Žalobce vytýká žalovanému, že se nemohl ke zprávě vyjádřit a podat proti ní námitky, nadto když se tato zpráva stala podkladem pro jiná řízení (např. trestní). Z těchto důvodů se domáhá povinnosti žalovaného zdržet se nezákonného zásahu spočívajícím v kontrole činnosti likvidátora FDML v době od 1. 12. 2000 do 31. 12. 2004.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 22. června 2006 uvedl, že Nejvyšší kontrolní úřad je nalézací kontrolní institucí, která nečiní rozhodnutí konstitutivního rázu, ale jeho působnost končí na úrovni konstatační bez možnosti nějakým závazným způsobem zasáhnout do konkrétních práv a povinností kontrolovaných osob i osob jiných.

V podané žalobě tvrdí žalobce, že měl být kontrolovanou osobou, jíž měl být doručen kontrolní protokol a měl mít možnost proti němu podat námitky.

Uvedené není v souladu s existujícím právním stavem. Právní institut kontrolované osoby je v zákoně č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů, /dále jen „zákon o NKÚ“/ založen na tom, že tato osoba právně existuje v době kontroly; kontrolovaná osoba má řadu oprávnění a povinností, které v době kontroly vykonává, zejména má povinnost poskytovat součinnost odpovídající oprávnění kontrolujících uvedeným v § 21 uvedeného zákona. V daném případě kontrola byla provedena v roce 2005, kdy již FDML, tedy ani jeho likvidátor, nebyl subjektem práva a jeho práva a povinnosti přešly ve smyslu ust. článku I. bodu 6. zákona č. 364/2000 Sb., o zrušení Fondu dětí a mládeže a změnách některých zákonů (dále jen „zákon č. 364/2000 Sb.“) přímo ze zákona ke dni 1. ledna 2005 na Ministerstvo financí.

Kontrolní protokol je dle ust. § 22 odst. 2 písm. f) a ust. § 23 zákona o NKÚ určen pouze kontrolované osobě, takže nemůže být poskytnut jinému a to s jedinou výjimkou, eventuálního uplatnění § 30 odst. 2 citovaného zákona, kdy jej lze poskytnout na požádání Poslanecké sněmovně, Senátu, jejich orgánům a vládě a kdy i tyto osoby, které se s ním seznámí, mají zákonnou povinnost mlčenlivosti. Žalovaný je přesvědčen o tom, že nelze požadovat na jiném, aby porušil svou zákonnou povinnost. Povinnost zveřejnění schválených kontrolních závěrů příslušnou formou je NKÚ v zájmu naplnění ústavně zakotvených zásad uložena zákonem.

Závěrem žalovaný uvedl, že dožadovat se toho, aby se někdo něčeho zdržel má smysl pouze tehdy, jestliže jde o něco, co se děje, co se odehrává a nikoliv o něco, co se v běhu času již naplnilo, což se stalo v daném případě.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2006 č.j. 10 Ca 119/2006-28 byla žaloba odmítnuta. V projednávané věci soud dovodil, že žalobce není tím, kdo byl přímo zkrácen na svých subjektivních právech, protože dle platné právní úpravy takové právo

(seznámit se s obsahem kontrolního protokolu) nemá. Proto dle soudu nebyl aktivně legitimován k podání žaloby ve smyslu ust. § 82 s. ř. s.

Ke kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. září 2007, č.j.: 9 Aps 1/2007 - 68 tak, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2006 č.j. 10 Ca 119/2006-28 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se při přezkumu napadeného usnesení zabýval nejprve otázkou, zda byly v daném případě dodrženy tzv. podmínky řízení, jejichž splnění je předpokladem pro možnost meritorního rozhodování soudu.

Ohledně otázky tzv. aktivní žalobní legitimace, tj. možnosti subjektu práva být žalobcem v tomto typu řízení Nejvyšší správní soud uzavřel, že tato vyplývá z ust. § 82 s.ř.s., kdy určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoliv skutečnost, zda k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo. Městský soud v Praze tedy pochybil, jestliže odmítl žalobu stěžovatele proto, že „žalobce není tím, kdo byl přímo zkrácen na svých subjektivních právech, protože tvrzené právo (seznámit se s obsahem kontrolního protokolu, popř. podat proti němu námitky) dle zákonné úpravy nemá.“

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou legitimace pasivní, kdy poukázal na ust. § 83 a ust. § 4 odst. 1 s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že žalovaným orgánem je Nejvyšší kontrolní úřad, který je správním orgánem a kontrola dle zákona o NKÚ může být v určitých případech nezákonným zásahem, když ochranu proti takovému zásahu jsou oprávněny poskytnout soudy ve správním soudnictví. V dané věci tak byla splněna nejen otázka aktivní a pasivní legitimace, ale i předmětu řízení.

Nejvyšší správní soud vzhledem k žalobnímu petitu, z něhož vyplývá, že žalobce se nedomáhal pouze práva seznámit se s kontrolním protokolem, ale povinnosti žalovaného zdržet se nezákonného zásahu do práv žalobce, který spočívá v kontrole činnosti likvidátora Fondu dětí a mládeže v likvidaci v době od 1.12.2000 do 31.12.2004 považoval při zohlednění specifčnosti daného předmětu sporu za vhodné vyjádřit se i k otázkám souvisejícím, tj. k otázce přípustnosti žaloby v dané věci a rovněž i k otázce vlastní podstaty zásahu jako takového.

V prvé řadě zkoumal, zda žaloba byla nepřipustná dle ust. § 85 s. ř. s., přičemž uzavřel, že z žalobního petitu vyplývá, že za nezákonný zásah označil žalobce v soudním řízení zdržení se vykonávání kontroly jako takové, nikoliv pak pouhé deklarace provádění kontroly. Z tohoto důvodu žaloba nenaplnila v tomto smyslu podmínku stanovenou v ust. § 85 s. ř. s. Rovněž se soud zabýval tím, zda se stěžovatel nemohl domáhat ochrany či nápravy jinými právními prostředky, neboť za takové situace by jeho žaloba byla opět nepřipustná. Nejvyšší správní soud uzavřel, že z žaloby a z kasační stížnosti vyplynuly skutečnosti, z nichž je zřejmé, že stěžovatel využil všech možností, které mu k ochraně jeho práv dával zákon o NKÚ, a proto je i v tomto bodě jeho žaloba přípustná.

Dále Nejvyšší správní soud učinil závěr, že žaloba byla podána včas a obsahuje všechny náležitosti stanovené v ust. § 84 odst. 3 s.ř.

Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze zabývat se nyní otázkou, zda zásah tvrzený stěžovatelem splňuje tzv. definiční znaky zásahu uvedené v ust. § 82 s. ř. s., které musí být kumulativně splněny: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tj.

"zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout. Prvotně jsou soudy ve správním soudnictví povinny zkoumat splnění podmínky č. 4, tedy existenci zásahu, neboť jak již bylo řečeno výše, neexistence zásahu vede k nepřijatelnosti žaloby. Ostatní definiční znaky zásahu (tj. podmínky pod č. 1 až 3 a 5 až 6) jsou již hodnocením věcné legitimace ústící do zákazu a příkazu správnímu orgánu nebo do zamítnutí žaloby (ust. § 87 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud blíže uvedl, že podmínka č. 4 byla v souzené věci splněna, neboť zahájení a provádění kontroly dle zákona o NKÚ může být s ohledem na její povahu za určitých skutkových okolností zásahem. Splnění dalších podmínek, tj. zda-li se opravdu jedná o nezákonný zásah ve smyslu § 82 a násl. soudního řádu správního, je pak předmětem dalšího hodnocení soudu.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil podmínky stanovené ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v důsledku čehož vydal nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

Městskému soudu v Praze, jemuž byla věc vrácena k dalšímu řízení, proto náleželo opět přezkoumat žalobní tvrzení v mezích žalobou uplatněných námitek, a to na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí; přitom byl soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

U jednání dne 10. ledna 2008 žalobce setrval na podané žalobě a zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby s poukazem na důvody uvedené v jeho vyjádření.

Zástupce žalobce uvedl, že rozhodnutí Nejvyššího soudu v podstatě souhlasí s tím, že prvních pět podmínek v daném případě je splněno a pokud jde o podmínku č. 6 podle názoru Nejvyššího správního soudu, zásah ustal, resp. skončil. S tímto závěrem žalobce polemizuje, neboť zpráva Nejvyššího kontrolního úřadu se týká kontroly za dobu, kdy žalobce byl likvidátorem Fondu dětí a mládeže. Pokud jde o závěr ve zprávě, který byl projednán s Ministerstvem financí jako kontrolovanou osobou, pak je zřejmé, že ministerstvo jako státní orgán nevyslovalo ke kontrolním závěrům žádné výhrady ani připomínky, ačkoli tak zpravidla činí. Pokud jde o osobu likvidátora, byla tato kontrolovanými zjištěními dotčena, v tomto směru poukazuje na zákon č. 364/2000 Sb. Kontrolní zpráva byla publikována a vydána veřejně, tedy osoba žalobce je touto zprávou postižena, neboť závěry NKÚ jsou podkladem pro trestní řízení vedené proti žalobci a na základě této zprávy byla podána obžaloba. Důsledkem je i to, že žalobce byl následně propuštěn z dalšího zaměstnání právě s poukazem na závěry této zprávy. Z uvedených důvodů navrhuje, aby tato zpráva byla zrušena resp. navrhuje tak, jak činí v návrhu žaloby.

Zástupce žalovaného zdůraznil, že není podle jeho názoru pravdou, že by Nejvyšší správní soud uvedl, že prvních 5 podmínek je v dané věci splněno a že by vyslovil, že nepovažuje za splněnou toliko šestou podmínku; dále poukázal na to, že stačí není-li v daném případě splněna jedna z podmínek, které vymezil Nejvyšší správní soud. Závěr kontroly může následně vést k dalším postupům a být podnětem například pro vedené trestní řízení či jiné

postupy, v takovém případě je zde jiná možnost obrany. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá i skutečnost, že v době podání žaloby již zásah netrval a dále pouze toliko, že byla splněna jenom jedna z podmínek a to podmínka č. 4 a v ostatním Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze, aby jejich naplnění ve smyslu jeho právních závěrů k nim vyslovených zkoumal. Pokud jde o postavení likvidátora, je nesporné, že likvidátor byl vázán předestřeným zákonem, nicméně likvidátor vystupoval jako statutární zástupce státní organizace. Jestliže právním nástupcem této státní organizace bylo Ministerstvo financí, pak jediný možný důsledek toho bylo, že Nejvyšší kontrolní úřad mohl provádět kontrolu a jako s kontrolovanou osobou jednat toliko s tímto právním nástupcem tj. Ministerstvem financí.

Žalobce osobně k věci uvedl, že Fond dětí a mládeže byl založen zákonem z roku 1993 a rovněž tak byl zrušen zvláštním zákonem vydaným v roce 2000. Fond dětí a mládeže nebyl napojen na státní rozpočet, byl státní organizací a jeho činnost vyplývala přímo ze zvláštního zákona a byla svěřena zákonem č. 364/2000 Sb. vlastně do rukou likvidátora. Ministerstvo financí nemohlo žádným konkrétním způsobem zasahovat do postupu likvidátora v rámci likvidace tohoto Fondu. Ministerstvo financí mělo pravomoci stran toliko stanovení odměny likvidátora, případné kontroly a další, nemohlo však zasahovat přímo do postupu v rámci likvidace. Po skončení likvidace k 31.12.2004 přešla práva Fondu jako státní organizace na Ministerstvo financí a z tohoto vyplývá, že pokud kontrolní úřad prováděl kontrolu Ministerstva financí, pak bylo možno provádět kontrolu pouze činností, které Ministerstvo financí na základě zákona mělo, měla být prováděna kontrolu toho, co bylo tímto zákonem ministerstvu uloženo. Nejvyšší kontrolní úřad však nemohl kontrolovat způsob, formu a provedení likvidace, neboť těmito činnostmi ze zákona ministerstvo pověřeno nebylo. Z kontrolní zprávy nevyplývá nic stran skutečností, že by Nejvyšší kontrolní úřad kontroloval skutečně plnění povinností daných Ministerstvu financí, ale vyplývají z ní závěry, které se právě vztahují ke způsobu, formě a provádění vlastní likvidace.

Městský soud v Praze po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno a to z následujících důvodů:

Žalobce v předmětné žalobě označil za zásah kontrolu činnosti likvidátora Fondu dětí a mládeže v likvidaci v době od 1.12.2000 do 21.12.2004 a domáhal se žalobou, aby soud uložil žalovanému povinnost zdržet se takového nezákonného zásahu, potažmo, aby soud zakázal žalovanému provádět kontrolní činnost ve vztahu činnosti likvidátora Fondu dětí a mládeže v likvidaci v době od 1.12.2000 do 21.12.2004.

Dle ust. § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování.

Podle ust. § 83 s. ř. s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

Podle ust. § 87 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Soud rozsudkem zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen.

Podle odst. 3 tohoto ustanovení soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Městský soud v Praze vázán právním názorem obsaženém ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu se proto v dalším řízení zaměřil na splnění podmínek uvedených výše pod bodem 1 až 3 a 5 až 6, poukazujíc přitom na skutečnost, že nesplnění jen jedné z nich má za následek zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Mezi účastníky není sporným (a vyplývá to i z obsahu žaloby a spisu), že Nejvyšší kontrolní úřad provedl kontrolní akci č. 05/36, která se vztahovala k období od 1.12.2000 do 21.12.2004, tato kontrolní akce byla prováděna vůči Ministerstvu financí.

Období ode dne 1.12.2000 do 31.12.2004 je období, kdy došlo ke vstupu FDML do likvidace a to až do dne jeho zániku; v této době byl likvidátorem FDML žalobce. Není rovněž sporným, že kontrola probíhala v průběhu roku 2005, konkrétně od července 2005 do prosince 2005).

Dnem 1. ledna 2005 ve smyslu ustanovení článku I. bodu 6 zákona č. 364/2000 Sb. přešla práva a povinnosti FDML na Českou republiku, jejímž jménem v těchto věcech jedná Ministerstvo financí.

Z výše uvedeného vyplývá, že osobou kontrolovanou v době provádění kontrolní akce /v průběhu roku 2005/ bylo a mohlo být pouze Ministerstvo financí, na něhož přešla práva a povinnosti FDML a které převzalo jeho spisovou a účetní agendu. Tomuto subjektu, jako osobě kontrolované, vznikly v souvislosti s předmětnou kontrolou povinnosti a oprávnění, jež vyplývají z jednotlivých ustanovení kontrolního řádu obsažená v ustanoveních § 19 - § 27 zákona o NKÚ. V daném případě tedy Ministerstvo financí bylo tím subjektem, na něhož se vztahovala povinnost kontrolujících seznámit ho s obsahem kontrolního protokolu a předat mu jeho stejnopis (ust. § 26 odst. 1 výše uvedeného zákona), či oprávnění proti kontrolnímu protokolu podat námitky (ust. § 27 výše uvedeného zákona). **Žalobce není tím, kdo byl přímo zkrácen svých subjektivních právech**, protože tvrzené právo (seznámit se s obsahem kontrolního protokolu, podat proti němu námitky) dle zákonné úpravy nemá. Tato práva má toliko kontrolovaná osoba, kterou v daném případě je Ministerstvo financí.

Žalobce odvozuje své právo být přímo dotčen na svých právech z titulu, že byl jmenován pro období, kdy FDML vstoupil do likvidace tj. od 1. 12. 2000 do ukončení jeho likvidace tj. do 31. 12. 2004, likvidátorem FDML. V tomto období tedy pouze žalobce jako likvidátor FDML jednal navenek jménem FDML a to ve všech věcech a při výkonu své působnosti spravoval majetek České republiky spravovaný FDML (ve smyslu ustanovení článku I. bodu 4 zákona č. 364/2000 Sb.)

Od 1. ledna 2001 měl FDML postavení státní organizace, a pokud zákon č. 364/2000 Sb. nestanovil jinak, vztahovaly se od tohoto data na majetek ve správě FDML zvláštní právní předpisy upravující nakládání s majetkem České republiky (Čl.I bod 10. zákona č. 364/2000 Sb.) Pokud zákon č. 364/2000 Sb. nestanovil jinak, vztahovaly se na likvidaci FDML ustanovení § 70 až 75 obchodního zákoníku (Čl.I bod 9. zákona č. 364/2000 Sb.).

Soud je toho názoru, že skutečnost, že žalobce vykonával v kontrolovaném období funkci likvidátora FDML, je sama o sobě nerozhodnou. Tato nesporná skutečnost totiž neznamená,

že žalobci právě z tohoto důvodu (tedy, že vykonával v kontrolovaném období funkci likvidátora FDML) přísluší práva a povinnosti, které zákon o NKÚ s kontrolovanou osobou spojuje (ust. § 19 - § 27). Bylo již věcí kontrolované osoby, zda si vyžádá k provedené kontrole rovněž vyjádření bývalého likvidátora (žalobce), příp. vznese proti závěrům uvedeným v kontrolním protokole námitky). Kontrolovanou osobou bylo Ministerstvo financí právě proto, že státní organizace FDML již zanikla (s jejím zánikem zanikla i funkce likvidátora), a proto byla provedena u právnické osoby, na níž práva a závazky této státní organizace přešly.

S ohledem na uvedené proto žalobce nemohl být přímo zkrácen na svých právech, a tudíž nebyla splněna 1. ani 2. podmínka, dle níž žalobce musí být **přímo zkrácen na svých právech.**

Pro úplnost a s přihlédnutím k závaznému závěru zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, jímž bylo uloženo Městskému soudu v Praze, aby se zaměřil na splnění podmínek uvedených výše pod bodem 1 až 3 a 5 až 6 soud dále uvádí ve vztahu k 3. podmínce spočívající v nezákonnosti tvrzeného zásahu, že ani tuto podmínku neshledal důvodnou a to z následujících důvodů:

Žalobce tvrdí, že zásah spočívá v kontrole činnosti likvidátora FDML v době od 1. 12. 2000 do 31. 12. 2004. Ze zprávy o kontrolní akci č. 05/36, kterou provedl NKÚ vůči Ministerstvu financí ČR za období od 1.12.2000 do 31.12.2004 (tj. ode dne vstupu FDML do likvidace do dne jeho zániku výmazem z obchodního rejstříku) vyplývá, že jejím předmětem (cílem) bylo prověřit postup při nakládání s nemovitým majetkem státu spravovaným FDML, který byl v průběhu kontrolovaného období státní organizací. Skutečnost, že do funkce likvidátora FDML byl jmenován právě žalobce (který po jejím ukončení tvrdí dotčení na svých právech) neznamená ve svém důsledku, že kontrola postupu při nakládání s nemovitým majetkem státu, jenž se uskutečnila v období od července do prosince 2005, byla uskutečněna v rozporu se zákonem. Právě NKÚ je kontrolní institucí, jejímž prostřednictvím stát realizuje i kontrolu postupu při nakládání s nemovitým majetkem státu. Zde je třeba poukázat na výše uvedenou právní úpravu, a sice, že od 1. ledna 2001 měl FDML postavení státní organizace, a pokud zákon č. 364/2000 Sb. nestanovil jinak, vztahovaly se od tohoto data na majetek ve správě FDML zvláštní právní předpisy upravující nakládání s majetkem České republiky tj. zákon č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (Čl.I bod 10. zákona č. 364/2000 Sb.). Nemůže obstát tvrzení žalobce, že NKÚ nemohl provést kontrolu postupu při nakládání s nemovitým majetkem státu právě proto, že v kontrolovaném období vykonával správu majetku České republiky spravovaného FDML likvidátor FDML, jímž byl žalobce, neboť i likvidátor musel dbát při výkonu této správní činnosti zachování všech právních předpisů, které se k ní vztahovaly.

Soud dospěl k závěru, že nebyla splněna ani 5. podmínka tj. že zásah nebyl zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku že bylo proti žalobci přímo zasaženo.

Předmětnou kontrolou, kterou žalobce označuje za „zásah“, stát ověřoval, zda postup při nakládání s jeho nemovitým majetkem byl v souladu s právními předpisy. Výstupem této kontrolní činnosti je zpráva o kontrolní akci, která představuje informační soubor o tom, zda zvolený postup FDML při nakládání s nemovitým majetkem státu byl prováděn v souladu s právními předpisy, není tedy aktem, jenž by směřoval přímo proti osobě žalobce. Jak již bylo konstatováno Nejvyšším správním soudem kontrolní závěr není možno považovat za

důsledek nezákonného zásahu a to právě proto, že pro jeho informativní charakter nebylo možno zasáhnout do práv žalobce. Tuto skutečnost nemůže změnit ani skutečnost, že kontrolní protokol může představovat podnět pro další orgány (správní či trestní) k zahájení dalších řízení, neboť v těchto řízeních je postupováno dle příslušných procesních pravidel, jimiž jsou i práva žalobce chráněna, což znamená rovněž, že v těchto řízeních může namítat nepravdivost skutečností uvedených v kontrolním závěru včetně důkazních návrhů. V tomto smyslu lze označit kontrolní závěr jako jeden z důkazních prostředků, který hodnotí příslušný orgán ve vzájemné souvislosti s jinými důkazními prostředky.

Závěrem soud k 6. podmínce uvádí, že z obsahu žalobního petitu, v němž se žalobce dovolává povinnosti žalovaného zdržet se nezákonného zásahu do práv žalobce spočívající v kontrole činnosti likvidátora FDML v době od 1. 12. 2000 do 31. 12. 2004 a skutečnosti, že žaloba byla u soudu podána dne 15. 5. 2006 vyplývá, že žalobce se žalobou domáhal poskytnutí ochrany před tvrzeným zásahem, který v době podání žaloby již netrval. Žalobce v řízení netvrdil, tudíž ani neprokazoval, že by opakování tohoto „zásahu“ hrozilo. Z uvedeného důvodu proto nemohla být splněna ani 6. podmínka, dle níž „zásah“ nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“.

S ohledem na kumulativnost zákonných podmínek, kdy při nesplnění jen jediné z nich, nelze ochranu podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout, nezbylo soudu než žalobu dle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 3 věta první s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 10. ledna 2008

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I.Vodehnalová

